

První spor v církvi: zákon nebo svoboda?

Spor mezi pokřtěnými farizeji a sv. Pavlem: otázka zachování Mojžíšova zákona

První křesťané pocházeli ze židovství. Ježíš i apoštolové jako židé a kázali v synagogách. Římané dokonce křesťany považovali jen za židovskou sektu.

Není tedy divu, že se objevily názory, že křesťané z pohanství mají přijmout obřízku, zachovávat Mojžíšův zákon a plnit jeho předpisy.

Proti tomu se postavil apoštol Pavel, sám původně hluboce věřící žid, a začal vysvětlovat, že křesťanství je zcela nový vztah mezi lidstvem a Bohem.

Pravidla, která platila dřív, se proto zásadně mění.

Boží dlužníci, služebníci, synové

Pro pochopení Pavlova revolučního názoru je užitečné vyjít z jedné úvahy o dlužnících.

Bývalo zvykem, že dlužník dával věřiteli zástavu.

Tato zástava byla mimo jiné také znamením, že jsem dlužník a patřím svému Pánu. Jsem služebník svého věřitele.

Takovou zástavou ve smlouvě s Bohem byla obřízka.

Hezky ji vysvětluje jedno pojednání:

Bůh si pravil: „Člověku jsem dal zemi, život, lásku, ze synů Abrama udělám veliký národ a uvedu je do zaslíbené země, budou mými velikými dlužníky. Vezmu si proto od něj zástavu, aby na svůj dluh nezapomínal a snažil se ho splácet... co si však na něm mám vzít?

Když mu vezmu oko, neuvidí, co je třeba dělat, když ucho, bude dělat, že neslyší, až ho budu volat, přijde-li o jazyk, nebude se moci modlit, bez ruky nikoho neobejme na usmířenou, bez nohy nepřijde včas ke společné modlitbě. Vezmu si tedy jako zástavu jeho předkožku. To mu nebude bránit v modlitbě ani v plnění zákona, ale zároveň mu to bude denně připomínat, že má vůči mně nezrušitelný závazek.“

Smlouva s Abrahámem, který je prvním obřezaným, je smlouva Pána a dlužného služebníka.

„Já vám dám zaslíbenou zemi, učiním z vás veliký národ, ale vy budete zachovávat můj zákon, budete mi sloužit mezi všemi národy.“

To je Starý zákon.

Když přišel Kristus, všechno změnil.

„Už vás nenazývám služebníky, nazval jsem vás přáteli. Služebník neví, co dělá jeho Pán, vám jsem to zjevil.“

Bůh vás miluje... už není vyvolený národ, všichni lidé jsou vyvolení bratři a sestry.

Jste děti, a pro ty nemá Otec smlouvu, ale otevřenou náruč. Svůj dluh splatíte tím, že se vrátíte domů – do Otcovy náruče.

To je smlouva, která svým způsobem platila už ve SZ, ale proti starému zákonu je tu jedna zásadní změna, kterou svatý Pavel objevil a hlásal.

U této nové smlouvy už **není třeba zástavy**, protože místo ní je tu **ručitel – Kristus.**

On nám připomíná, že celý život člověka patří Bohu.

Víme, že když nesplátíme půjčku, ručitel to dělá za nás. Když jsme nevděční k Bohu, Kristus se nechá potrestat za nás.

Protože nás miluje, obětuje se pro každého z nás.

Symbolem této skutečnosti je křest, který se uděloval ponořením. **Při křtu jsme ponořeni do vody, ale také do Kristovy oběti. A to nás zásadně mění.** Byli jsme ponořeni jako služebníci a vynoříme se jako synové.

A víme jak se Otec v evangeliích chová k marnotratným synům.

S láskou, trpělivostí a otevřenou náručí čeká až k němu přijdeme. Dokonce nám jde vstříc tak, aby neomezil, ale povzbudil naše svobodné rozhodnutí se pro něho.

Zve nás: vrať se domů, nech si odpustit, nech se uzdravit, nech se milovat. Proměň svou modlitbu v odpočinek a znovuzrození.

Neboť není třeba učit zákonům ty, které vede skutečná láska.